

FÁKLYA VEREM ELŐTT.

Talán csatornát javítottak.
Tán repedt csövet forrasztottak össze.
A város földalatti erei
Megg pattantak valahol, — azt keresték.
Dolgoztak napestig térdig lucsokban.
Azután hazamentek.
Utánuk táva maradt egy veremszáj.
Fáklyát tűztek a verem szája mellé.
Lobog.
Hányszor láttam így éjjel útközépen
Fáklyát verem előtt!
Mért nem tudok most nyugton továbbmenni?
Sötét lelkemből sötét éjji pillék
Kirajzanak.
Kergetőznek a piros jel körül.
Lobog!
Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
Micsoda jel!
Hány verem tátong most a nagyvilágon?
Farkasverem,
Halálverem,
Pökolverem,
Gondosan előkészített verem.
Csak fáklya nem ég a verem előtt.
Voltam-e én, vagytok-e ti,
Lesznek-e ők
Ilyen magányos éji lobogás,
Vigyázz-kiáltás tévelygő felé:
Fáklya verem előtt?
Közüünk ki fogja megérdemelni
A sírfeliratot: «Másnak világolt,
Amíg önmagát emésztette meg?»
Fáklya verem előtt.
Lobog!
Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
És felrémlik egy másik fáklya-kép.
Fáklyát tűz ki a győztes hadvezér
Ős-hadijog szerint
A meghódított város piacán.

Éj van, itt-ott még zajlik a tusa,
 Lappang a gyilkos kétségbeesés,
 A fáklya ég.
 Amíg a fáklya ég,
 Hajnalig talán — várja irgalom
 Azt, aki elhajtja fegyverét.
 Ilyen fáklyát tűzött az Isten is
 A farkasvermes világ közepébe,
 A fáklya ég.
 Ki tudja, meddig még?
 Boldog, ki elhajtja fegyverét,
 S rábizza magát győzelmes kezére.

Reményik Sándor.

KOLDUS TÜNDÉREK.

Barátom téli kertjében.

A gyümölcsfáid bekötözve láttam,
 Felöltöztetve láttam csemetéid,
 Karcsú derekuk újságpapír óvta:
 — A rossz hírek s a hiába-betűk
 Összeszövődtek téli takaróba. —
 Be lenge, lenge téli takaró!
 Ehhez fogható lenge lepke-mezben
 Csak tündérlányok lengtek bálteremben,
 Rózsaszín ködben hajladozó fácskák,
 Ragyogó, rendes, eltűnt ó-világban.
 Ha egy acél-kéz kisöpri a termet,
 S minden tündérkét úgy lengén kikerget:
 Megfagytak volna télben, éjszakában
 A pillangók egy pillanat alatt,
 A te fácskáid télben, éjszakában
 És Isten irgalmában állanak.
 És ennyi minden, amit Te tehetsz,
 És ennyi minden, amit tehetünk:
 Papírral, ronggyal és remegő kézzel
 Itt-ott egy fácskát bekötözgetünk.
 A rossz hírek, a hiába-betűk
 Összeszövődnek téli takaróba,
 A rongy, a papír és a Kegyelem,
 Ha érünk új tavaszt, — —
 Tündérkéidet tavaszig megóvja.

Reményik Sándor.